

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.892 van 17 november 2000
in de zaak A. 91.071/VII-21.013.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. DE VUYST,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 18 april 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker betekend op 23 februari 2000;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2000 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 oktober 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. DE VUYST, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur R. COTTYN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. De heer XXX, van Joegoslavische nationaliteit, komt in België binnen op 13 september 1999 en verklaart zich op 14 september 1999 vluchteling.

1.2. De Minister van Binnenlandse Zaken neemt op 11 januari 2000 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2000 luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene verklaart dat hij afkomstig is uit Kosovo meerbepaald uit Gllogovc. Hij zou zijn land verlaten hebben op 11 december 1998 omwille van de slechte economische situatie en de oorlog. Vanuit Gllogovc reisde hij naar Bosnië waar hij vijf maanden verbleven zou hebben. Daarna reisde hij naar Kroatië waar hij vier maanden verbleef. Betrokkene zou dan via Slovenië, Italië en Frankrijk op 13 december 1999 in België gearriveerd zijn waar hij op 14 december 1999 een asielaanvraag indiende. Betrokkene zou niet kunnen terugkeren naar Kosovo omdat zijn huis vernield zou zijn en omdat de economische situatie er nog steeds slecht zou zijn.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo, waar zijn ouders volgens zijn verklaringen verblijven. Sinds betrokkene vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, namelijk de oorlogssituatie, is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst.

Daarenboven zijn de bijkomende motieven die betrokkene aanhaalt met name de slechte economische situatie in Kosovo, en het feit dat hij niet meer over een woning zou beschikken, van sociaal-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat betrokkene eerst van december 1998 tot mei 1999 in Bosnië verbleef en daarop van mei 1999 tot september 1999 in Kroatië. Dit laatste land heeft hij echter verlaten zonder een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien heeft betrokkene na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, gedurende een totale duur van langer dan drie maanden in verschillende andere landen verbleven, en het

laatste van die landen verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2. Overwegende dat de eerste verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het verzoekschrift opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting zou bevatten betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vereist door artikel 8, eerste lid, 51, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kortgeding voor de Raad van State; dat het verzoekschrift inderdaad slechts een summiere uiteenzetting bevat van het risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat uit die uiteenzetting evenwel duidelijk blijkt dat verzoeker voor zijn leven en vrijheid vreest indien hij zou worden gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst; dat verzoeker aldus een risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvoert dat voldoende duidelijk is opdat de verwerende partijen erop kunnen antwoorden en de Raad van State in staat stelt de draagwijdte ervan te begrijpen; dat de exceptie dan ook moet worden afgewezen;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,

van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker een enig middel aanvoert dat in volgende bewoordingen is gesteld :

"V. ERNSTIGE MIDDELEN DIE TOT Vernietiging kunnen LEIDEN

Eerste en enig middel :

Schending van de artikelen 52, §1, 2°, 4° en 7° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van het principe van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en kennelijke foutieve beoordeling.

Volgens de constante rechtspraak moet elke overheidshandeling immers steunen op correcte, pertinente en toegelaten motieven die, voor zover ze niet formeel werden aangegeven, moeten blijken uit het dossier zoals samengesteld gedurende de volledige procedure ("La motivation formelle des actes administratifs - Loi du 29 juillet 1991", Actes de la journée d'étude du 8 mai 1992, Collectif, Rechtsfaculteit Namen, 1992, 131).

EERSTE ONDERDEEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL.

In 1996 besliste Uw Rechtscollege dat "(...) de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en dat zij ervoor zorgt dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat haar besluitvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens; (...)" (R.v.St., 23 februari 1996, nr. 58.328).

Het C.G.V.S. heeft in haar onderzoek geen rekening gehouden met de Nederlandsonkundigheid van verzoeker (te dien tijde zonder raadsman) en heeft zich daarenboven beperkt tot de vaststelling dat verzoeker geen andere dan economische motieven kan geven; temeer heeft zij in haar onderzoek rekening gehouden met de

formele, doch niet met de werkelijke situatie in Kosovo. Het is inderdaad niet voldoende om zich te beperken stellend dat:

"Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst" om te concluderen dat er geen gevaar meer zou zijn voor verzoekers leven, fysieke integriteit of zijn vrijheid.

Deze stelling strookt immers niet met de situatie in Kosovo, waar het UCK de feitelijke macht in handen heeft en deze jongemannen vervolgt die zich aan haar rekrutering hebben of blijven onttrekken. Hieruit vloeit voort dat het C.G.V.S. onzorgvuldig heeft gehandeld in haar onderzoek.

De beslissing van het C.G.V.S. schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL: KENNELIJK FOUTIEVE BEOORDELING EN MOTIVERING VAN DE BEVESTIGENDE BESLISSING (WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN).

Het C.G.V.S. moet niet alleen de door de vluchteling afgelegde verklaringen onderzoeken en beoordelen ten einde de aanvraag al dan niet af te wijzen; het C.G.V.S. moet haar beslissing bovendien duidelijk motiveren.

In 1997 besliste Uw Rechtscollege immers dat indien de administratieve overheid over een appreciatiebevoegdheid beschikt - wat het geval is voor het C.G.V.S. - zij deze bevoegdheid zo moet uitoefenen en haar beslissing dermate motiveren dat elke belanghebbende duidelijk geïnformeerd wordt omtrent de redenen die aan de beslissing ten grondslag lagen. Uit de louter vormelijke motivering kan immers niet blijken dat het C.G.V.S. de redenen ingeroepen door de asielaanvrager heeft onderzocht (zie : R.v.St., 16 mei 1997 (nr. 66.929), R.D.E., 1997, 214; R.v.St., 14 augustus 1997 (nr. 67.710), R.D.E., 1997, 363).

In dit geval dient in concreto te worden gewezen op het feit dat verzoeker zijn vrees voor de UCK voor zich heeft gehouden uit angst om met UCK vertegenwoordigers in België te worden geconfronteerd. Die vrees bleek ook uit zijn onderduiken in Bosnië en Croatië en de realisatie van zijn onhoudbare situatie aldaar.

Door het gebrek aan onderzoek en van de realisatie van de werkelijke, eerder dan de formeel-juridische context van Kosovo na 10 juni 1999 (zie het eerste onderdeel) heeft de C.G.V.S. haar beslissing op de meest formele gronden gemotiveerd, en zich beperkt tot verwijzingen naar socio-economische motieven en de formeel-juridische situatie van Kosovo vandaag, zonder in haar motivering met de werkelijke toestand van Kosovo rekening te houden en de gegronde vrees

van een 22-jarige jongeman om terug te keren naar een streek gedomineerd door het UCK, dat hij niet heeft vervoegd en dat hem daarvoor zal straffen.

Uit de miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel volgt dan ook de miskenning van het motiveringsbeginsel.";

4.2. Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn asielaanvraag verzocht om een tolk in het Albanees; dat hij een zodanig tolk toegewezen heeft gekregen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat niet blijkt dat er zich tijdens dat interview vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan of dat verzoekers asielreëlaas verkeerd zou zijn begrepen of dat hij bepaalde door hem dienstig geachte elementen niet naar voren zou hebben kunnen brengen; dat uit zijn verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker eerst Kosovo en vervolgens Bosnië en Kroatië verliet om hoofdzakelijk economische redenen; dat hij geen melding maakte van problemen met het UCK; dat hij wel verwees naar de oorlogssituatie in de regio van herkomst; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot het besluit komt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is; dat die beslissing steunt op de gevoelig gewijzigde situatie in Kosovo, op de vaststelling dat verzoeker Kosovo verliet om redenen van sociaal-economische aard die vreemd zijn aan de Conventie van Genève en op de vaststelling dat verzoeker Kroatië verliet zonder een gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in de Vluchtelingenconventie; dat de bestreden beslissing aldus op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding; dat het eerste onderdeel van het enig middel niet ernstig is;

4.3. Overwegende, wat het tweede onderdeel van het enig middel betreft, dat verzoeker thans voor het

eerst melding maakt van zijn vrees voor het UCK; dat de verklaring die hij geeft voor het niet eerder melding maken daarvan niet aannemelijk is; dat hij overigens nalaat die beweerde vrees op enigerlei wijze te concretiseren; dat uit het onderzoek van het eerste onderdeel is gebleken dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en steunt op een correcte feitenvinding; dat de bestreden beslissing gelet op de omstandigheden van de zaak uitvoerig en op afdoende wijze is gemotiveerd; dat het tweede onderdeel van het enig middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat het enig middel niet ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op zeventien november tweedui-
zend, door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

L. LAVRYSEN.